

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. május 21.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KIK KERESZTYÉNEK?

Énekek: 313,1; 161; 292,5; 193; 198

Alapige: ApCsel 11,26a

A tanítványokat pedig Antiókhiaiban nevezték először keresztyéneknek.

Imádkozzunk!

Igen, Urunk, dicséretre méltó vagy, és köszönjük, hogy nekünk megadatott az a lehetőség, kiváltság, hogy dicsérhetünk téged.

Köszönjük, hogy sokszor erre biztatni kell minket, és figyelmeztetni, hogy dicsérd Istent, keresztyénség, mert elfelejtkezünk arról, hogy egyedül a Te háromszor szent nevedet magasztaljuk hálaadással, énekmondással, életünk odaszentelésével, hálaáldozattal.

Bocsásd meg, Urunk, hogy ehelyett sokszor panaszkodunk, kesergünk, elégedetlenkedünk! Ez megszomorítja a lelkünket, gyengíti hitünket, beléd vetett bizalmunkat. Ezért kérünk, könyörülj rajtunk, rázz fel bennünket, mint az alvót az álmából, és figyelmeztess bennünket tisztunkra, kötelességünkre, amely számunkra nem is kötelesség kell legyen, hanem lehetőség, boldogság és öröm. Hogy ebben a dicséretmondásban, amikor Téged magasztalunk tetteidért, csodáidért, amikor hirdetjük hatalmas dolgaidat, aki a sötétségről a világosságra, az ördög hatalmából önmagadhoz akarsz fordítani, hozni bennünket, aki kegyelmed által lehajolsz hozzánk, hogyha ezt megértjük, felfogjuk, felismerjük, akkor valóban nem is hagyhatja el szánkat, életünket más, csak dicséretmondás.

Köszönjük, hogy egybegyűjtöttél ezen a szép reggelen bennünket. Köszönjük a lehetőséget, hogy együtt lehetünk, együtt figyelhetünk az Igére. Formáld bennünket közösséggé, gyülekezetté, igehallgatókká; és munkáld bennünk, hogy ne csak hallgatói, hanem cselekvői legyünk az Igének!

Ámen!

Igehirdetés

A múlt hét végén a férfiakkal voltunk csendeshétvégén, és ott került szóba ez a kérdés valaki által: valójában kit nevezhetünk keresztyénnek? Akkor elraktároztam magamban ezt a kérdést, bár természetesen ott egy rövid válasz elhangzott, hogy ne legyen senki bizonytalanságban. De a hét elején újból és újból elém jött, hogy nem kellene-e a gyülekezetben is egyszer elővenni ezt a kérdést: kik keresztyének? — És íme, Isten elém hozta tegnap a bibliaolvasó kalauzunk szerint ezt a mondatot: „A tanítványokat pedig Antiókiában nevezték először keresztyéneknek.”.

Megörültem ennek, mert ebben azt láttam, hogy Isten valóban ráteszi a pecsétet erre, hogy egyszer a gyülekezetben erről is legyen szó: kik keresztyének?

Sokszor hallunk olyat, hogy egy földrészt neveznek keresztyénnek: „keresztyén Európa”. Sokszor egy országot neveznek keresztyénnek: „keresztyén Magyarország”. Folytathatnám... Tulajdonképpen, ahogy a kört szűkítjük, akkor ez az Ige eligazít bennünket, hogy keresztyénnek a Bibliában soha nem egy földrészt vagy országot neveztek, hanem egy embercsoportot: a tanítványokat nevezték keresztyéneknek; és ez először Antiókiában történt.

Mondhatná valaki: mi ebből az üzenet? Ez egy megállapítás. Ha valakinek ezt elmondanánk, lehet, hogy azt kérdezné: na és akkor mi van, ha először Antiókiában nevezték a tanítványokat keresztyéneknek?

De majd meglátjuk, hogy nem egy megállapítás ez, hanem számunkra egy nagy tanulság, figyelmeztetés, kérdés, hogy vajon mi keresztyének vagyunk-e? Ki a keresztyén? Ha egészen személyessé akarom tenni, akkor fel kell tenni a kérdést: te valójában keresztyén vagy? Mert ezzel lehetőséget ad nekünk Isten, amikor figyelmeztet, amikor fedd, hogy azzá legyünk, azok legyünk.

Éppen ezért nézzük tehát, hogy Antiókiában a tanítványokat keresztyéneknek nevezték. Kit nevezünk keresztyénnek?

Amikor az érettségi vizsga volt néhány héttel ezelőtt, akkor a történelem írásbelin volt egy olyan kérdés: kit nevezünk egy népcsoporthoz vagy etnikumhoz tartozónak? És mi volt a válasz rá? Úgy tudom, hogy az volt rá a helyes válasz, hogy azt nevezzük egy népcsoporthoz vagy etnikumhoz tartozónak, aki magát annak vallja, és ezt kinyilvánítja.

Érdekes kérdés tehát, hogy ha például én németnek vallom magam, akkor teljesen mindegy, hogy egy német ősöm sem volt, de annak vallom magam és ezt kinyilvánítom, akkor mehetek a német nemzetiségi önkormányzatba.

Tehát az a keresztyén — tehetjük fel a kérdést — aki magát annak vallja? Az a keresztyén, aki ezt kinyilvánítja? Ha ezt az Igét vesszük, akkor az a keresztyén, akiről ezt mások megállapítják? Mert tulajdonképpen itt ez történik, hogy mások, a körülöttük élők, megállapítják, hogy ezek keresztyének! Mintha az Ige azt mondaná, hogy mások nevezték el a tanítványokat keresztyéneknek.

Tulajdonképp ez az elnevezés, hogy keresztyén, ez csak valaminek a konstataciója, a megállapítása volt, hogy „na, ezek keresztyének”. Nem ez tette őket keresztyénné, hogy így hívták őket, hanem azért hívták így őket, mert valamit észrevettek. Mit vettek észre?

Ha megnézzük a kontextust, ami ezt az Igét körülveszi, akkor két dolgot láthatunk. A 26. vers eleje így hangzik: „és lőn, hogy ők (Barnabás és Saulus) egy egész esztendeig forgolódtak a gyülekezetben, és nagy sokaságot tanítottak”. A 28. és 29. versben pedig egy Agabosz nevű próféta megjelentette, hogy nagy éhség lesz; és a tanítványok elhatározták, hogy aszerint, amint kinek-kinek közöttük módjában áll, küldenek a Júdeában élő atyafiaknak valamilyen segítséget. Tehát az éhség leküzdésében az atyafiaknak segítenek.

Vagyis, ha ezt a kontextust nézzük, akkor tulajdonképpen azt látjuk, hogy miért nevezték őket keresztyéneknek? Először is valamilyen külső megnyilvánulás alapján: engedelmesen hallgatták az Igét, egy éven keresztül tanított Pál és Barnabás.

A másik jellemzőjük belső, lelki indíttatású cselekedet volt: hogy gyakorolták a szeretetszolgálatot. Így is mondhatnám: a keresztyének kapnak és adnak. Van az életükben egy nagy lelki bevétel, és ebből egy lelki kiadás is lesz, mert mások felé fordulnak. Hallgatják Isten Igéjét, és a másik ember felé fordulnak, mert ott éppen éhség van, és ami nekik van, abból segítenek másoknak.

Tehát a világ nem is az alapján ítélte meg őket, hogy kiknek vallják magukat; hanem annak alapján, ahogyan élnek. Azt látták, hogy ezek mindig együtt vannak, hallgatják az Igét; és segítséget, adományt küldenek a Júdeában élő testvéreiknek.

Éppen ezért elmondhatjuk, hogy hogyan lehet keresztyénnek mondani azokat, akik nem hallgatják az Igét, és javaikból nem áldoznak az Úr céljaira? Ugye, hogy szűkül a kör? Majd fogjuk látni! Hogy lehet keresztyénnek nevezni azt, aki nem hallgatja az Igét, és egy fillért nem ad az Úr céljaira?

Tulajdonképpen a keresztyén gúnynév volt akkor; de nem sejtették a világ fiái, hogy amikor ezt gúnynévként adják, akkor ezzel milyen jót tesznek. Aztán később a keresztyének ezt örömmel felvállalták, hogy ők keresztyének; és amikor őket így kezdték el nevezni, akkor ez azért volt nagyon fontos, mert minek tartották őket? Egy zsidó szektának. Ne felejtjük el, hogy a júdeai keresztyének részt vettek a saját alkalmakon, meg részt vettek a templomi szertartáson is: Péter és János felmentek a templomba az imádkozás órájára 9-re!

Sokszor nem is tudjuk, hogy Isten hogyan munkálkodik a világon keresztül, a hitetleneken keresztül. Kimondanak valamit, amiről nem tudnak semmit, csak csúfolni akarják a keresztyéneket; az Isten meg figyelmezteti őket, hogy kik is ők: keresztyének. Milyen csodálatos! Isten figyelmezteti őket, hogy ez a szó azt jelenti: Krisztushoz tartoztok. Most már nem a zsidó kultuszhoz, nem az áldozatokhoz tartoztok, nem a mózesi törvényekhez tartoztok, most már nem az előírásokhoz, meg a hagyományokhoz tartoztok, hanem Krisztushoz. Ugye milyen csodálatosan figyelmezteti Isten még a világ által is a keresztyéneket?

Nem azt szoktuk sokszor elfelejteni, hova tartozunk? — Nem akarok példákat mondani, mert lehet, hogy sértő lenne, de 1-2 példa eszembe jut, mikor elfelejtjük, hogy mi hova tartozunk. Kimegy valaki külföldre, és elfelejti, hogy honnan jött, hova tartozik. És milyen öröm az, amikor valaki tudja, hogy hova tartozik, és vallja is. Ezzel az Isten figyelmeztetni akarta a hívőket, a tanítványokat: el ne felejtsetek, hogy ti kihez tartoztok, ti kik vagytok! — Ezzel pedig figyelmeztette őket az

KIK KERESZTYÉNEK?

Isten, hogy kikkel vállalhatnak közösséget, és kikkel nem kell közösséget vállalniuk. Ebben az is benne van, hogy azokkal kell, akik szintén Krisztushoz tartoznak: éppen a következő vers mondja ezt, hogy a Júdeában élő testvéreknek adományt küldenek.

Ott van a kijelentésben, hogy a keresztyén azt is jelenti, hogy én valakivel közösséget tudok és akarok vállalni. Nyugodtan mondhatjuk: az nem keresztyén, aki a gyülekezettel nem akar közösséget vállalni. Lehet, hogy megkeresztelték valamikor — Kálvin úgy mondta: leöntötték egy kis vízzel —, de nem keresztyén, mert a közösséghez nem akar tartozni. A keresztyének engedelmesen hallgatták az Igét, és segítséget küldtek az atyafiaknak. Ez a közösséghez való tartozás. Ők elsősorban nem is keresztyének voltak, hanem tanítványok. A tanítvány pedig azt jelentette, hogy életközösség a Mesterrel.

Mit jelent tehát a keresztyénség? Ki a keresztyén? Aki életközösségben él Jézus Krisztussal. Hiszen a keresztyén szó a Krisztus szóból származik. Nem a kereszt szóból származik, ezért nem úgy írjuk, hogy keresztény, hanem így: keresztyén; ty-vel és a végén n-nel, mert ez a szó a görög Krisztus szóból származik. Éppen mert életközösséget jelent Krisztussal; s mert abban az időben a tanítványokat a mesterükről nevezték el: például János tanítványai. Ez az Ószövetségben is így szerepelt: Elizeus próféta tanítványai. Csak volt két különbség. Az egyik, hogy a rabbit képző iskolába jelentkezni lehetett; Jézushoz viszont nem lehetett jelentkezni, Ő elhívta az övéit: „*Én választottalak ki titeket*” (Jn 15,16). A másik különbség az volt, hogy a rabbiiskolában a tanítvány maga is rabbi lett; Jézus tanítványai azonban tanítványok maradtak, nem lettek nagyobbak a Mesterüknél, még egyenlőek sem Vele. Van-e olyan tanítvány, aki többet fog tudni, mint a Mestere? Jézus tanítványai soha nem tudhatnak többet, ezért mindig Jézus Krisztusnak a tanítványai maradnak.

Tehát ez a szó Krisztusra utal. Nézzük meg, hogy ha most még mélyebbre megyünk, megint szűkítjük a kört, mit jelent a Krisztus név? Remélem, mindenki tudja, hogy azt jelenti: felkent. Az Atyaisten Őt hármassal tisztségre kente fel: a mi legfőbb prófétánkká, főpapunkká és királyunkká. Jézus Krisztus ezt a hármassal tisztséget hordozza. Amit Ádám elvesztett, azt akarja nekünk Isten Krisztus áldozata árán visszaadni. Most erről nem szólok, csak arról, hogy mit jelentett az, hogy az Atya felkente a mi legfőbb prófétánkká. Ez a Biblia szerint azt jelenti: azért prófétánkká, mert nekünk az Ő Atyjának titkos tanácsát és minden akaratát megjelentette: „*Mindazt, amit Atyámtól hallottam, tudtul adtam nektek*” (Jn 15,15). Mi ez a titok? Az, hogy Isten ingyen, kegyelemből üdvözíteni akar bennünket, és ezt másképpen nem tudtuk volna meg, ha Krisztus nekünk nem jelenti ki (Ef 1,9): „*Megismertetvén velünk az Ő akaratának titkát az Ő jókedve szerint*”. Ezt jelenti a Krisztus prófétai tisztsége.

És a főpapi tisztsége mit jelent? Azt, hogy testének egyetlen áldozatával megváltott, és egyetlen közbenjárónk, aki „esedezik értünk” (Róm 8,34). Erről beszél a Zsidó 9 és 10 is: Jézus Krisztus a főpap, aki minket testének egyetlen egy áldozatával megváltott, és szüntelenül közbenjár és könyörög érettünk. És Isten felkente királlyá, aki minket Igéje és Lelke által igazgat, oltalmaz és megtart.

Mert ez volt a király feladata: a népet oltalmazza, megtartsa, igazgassa és vezesse harcait.

Akkor miért hívnak bennünket keresztyénnek? Ezt a kérdést egyébként hitvallásunk is felteszi. Miért hívnak téged keresztyénnek? Ki a keresztyén? Azért hívnak engem keresztyénnek — mondja hitvallásunk —, mert hit által Krisztusnak tagja és az Ő felkenetésének részese vagyok. Ez az első dolog, amiért valakit keresztyénnek hívnak. Hit által Krisztusnak tagja és az Ő felkenetésének részese vagyok: ez Isten jótéteményére emlékeztet bennünket, hogy méltán viseljük az Ő nevét. Isten megengedte, hogy az Ő Fiának a nevét viseljük. Ez ahhoz hasonló, hogy amikor valaki férjhez megy, felveszi a férjének a nevét, csak hozzáteszi, hogy „-né”. Milyen csodálatos hasonlóság! Isten megengedi, hogy mi az Ő Fiáról nevezessünk keresztyéneknek!

Krisztus tisztségei pedig eszünkbe juttatják a mi tisztünket: micsoda a mi tisztünk? Mert Krisztusnak ezek voltak a tisztjei: próféta, pap, király; akkor nekünk is van valamilyen tisztünk. Tehát először is azt mondja az Ige: hit által Krisztusnak tagja leszek. „Ő a fő, mi néki tagja”: még az ének is így mondja; de az Igében is sok helyen találkozunk ezzel, hogy Jézus Krisztus a fő. Például az Efézusi levélre gondoljunk: milyen szépen magyarázza Pál apostol, hogy Krisztus egybeszerkeszt bennünket; hit által Krisztus szívünkben lakik, mi meg Krisztusban vagyunk. „*Maradjatok meg énbennem, és én tibennetek!*” — mondja Jn 15,4 és 5-ben —, „*mert nélkülem semmit sem cselekedhettek*”.

Tehát ki a keresztyén? Aki Jézus Krisztusnak tagja. Akivel Jézus Krisztus ezt a kegyelmet gyakorolta, hogy felvette őt tagjai közé, és az Ő vezetése alatt, az Ő irányítása alatt éli az életét: az keresztyén.

Krisztus másik tisztének, felkenetésének is részese vagyok, ez ismét emlékeztet a mi tisztünkre. Itt megint meglátjuk: ki a keresztyén? Akinek ilyen tisztségei vannak. Aki felkenettetik az Isten Szentlelkétől. Mert ez a kenet, ahogy az Ige mondja: kenetetek van a Szenttől, ez felken bennünket valamivé. Ez a felkenetés nemcsak egy lehetőség, hanem egyben kötelezettség is: egy reánk ruházott édes teher, egy Jézus Krisztustól kapott drága ajándék. Nem az, hogy ezzé legyek; hanem az, hogy ezzé lehetek. Ha Jézus Krisztushoz tartozom, akkor nekem részesülni kell abból, ami Jézus Krisztus: akkor az Ő munkája bennem láthatóvá válik. A 90. zsoltárban énekeljük: „*Szolgáidon láttassad dolgaidat, dicsőségedet ezeknek fiain!*” (9. vsz.).

Ki a keresztyén? Az, akin látszik, hogy Krisztushoz így tartozik. Mit jelent ez a számunkra? Megint nagyon szépen összefoglalja hitvallásunk: micsoda a mi próféta tisztünk? Hitvallásunk ezt így foglalja össze: a keresztyénnek az a próféta tisztje, hogy nevére ő is vallást tegyen. Mivel próféta nincs, lezárult az a kor, nincs új kijelentés. Összeállt a Szentírás, megvan a Bibliánk; Isten nem szól hozzánk másképpen, nincs új kijelentés, nincs látomás, hanem van Ige. De akkor mi az én próféta tisztem? Az, hogy nevére én is vallást tegyek.

Kik keresztyének? Akik Jézus Krisztusról vallást tesznek. És akik Jézus Krisztusról nem tesznek vallást? Azok nem keresztyének. Keresztyének azok voltak, akik azt mondták: nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.

KIK KERESZTYÉNEK?

Amikor le akarják őket csitítani, vagy egyenesen elhallgattatni, akkor azt mondják a tanítványok: nem tehetjük. Miért? Mert keresztyének vagyunk.

Ez nem azt jelenti: mert mi apostolok vagyunk, mert én Péter vagyok, mert különleges dolgokat tudok; hanem azt mondja Péter és János: azért, mert valamit hallottunk és valamit láttunk. Valamiről meg vagyunk győződve. Ezért keresztyén az, aki meg van győződve arról, hogy Jézus Krisztus: Szabadító, Megváltó. Meg van győződve arról, hogy őt is megszabadította és megváltotta, és ezért másoknak is beszél erről. Mert akkor bizonyára másokat is meg tud szabadítani ez a Jézus Krisztus; Igéjével munkálkodni, hatni tud.

Testvér! Gyakorlod a prófétai tisztet? Vallást teszel az Ő nevére? Vagy úgy vagyunk, mint Péter ott a tűz mellett, aki nem tudott vallást tenni, és azt mondta: nem ismerem ezt az embert. Semmi közöm nincs hozzá, hogy nevére én is vallást tegyek.

Ha Isten éltet, este fogok beszélni arról, amikor Kornéliusz házába bemegy Péter, és azt mondja Kornéliusz: itt vagyunk mindannyian, hogy meghallgassuk, amit az Isten rád bízott. Kornéliusz keresztyén. Azért, mert ezeket a tiszteteket gyakorolja, ezeket komolyan veszi. Hallani akarja az Igét, a kijelentést, odaszánja magát, összegyűjti házanépét: gyertek, ti is hallgassátok! Nincs kibúvó! Nektek is meg kell hallani, hogy mit fog itt beszélni! Ez olyan fontos dolog! Csodálatos!

Tehát a prófétai tisztet a hívőnek az, hogy másokat is Jézus Krisztus ismertetére vigyen. Mert erre rendelte a bizonyágtevőket Krisztus, hogy legyenek néki tanúi.

Mi a hívőnek a papi tisztet? Mert azt mondja: felkenetésének részese vagyok. Akkor nekem is van valami papi tisztet. Hogy kell ezt érteni a Szentírásból? Úgy, ahogy a Róm 12,1 elmondja, hogy mi a papi tisztet: „Szánjátok oda magatokat élő, szent és Istennek kedves áldozatul!”. Mert a papi tisztet megszűnt az Újszövetséggel. Mert Jézus Krisztus golgotai kereszthalála óta nincs szükség papra, áldozó papra, áldozatra, mert Jézus Krisztus kereszthalála egyszeri és tökéletes volt; tökéletesen kiengesztelte az Atyát, áldozata megismételhetetlen, és megisméltése szükségtelen.

Akkor én hogyan lehetek pap? Úgy, hogy magamat hálaáldozatul neki adom. Ahogy Kálvin jelmondatában olvassuk: „*Szívemet, mint egy égő áldozatot, neked adom, Uram.*”

Ki keresztyén? Aki Krisztusnak adja magát. Aki azt mondja: „*Vedd elmém, lelkem és szívem. Hadd adjam néked mindenem.*” (329, 1). Vagy egy másik éneket hadd idézzek: „*Ami vagyok, és mind, ami az enyém, tartsd a kezekben, igazi helyén.*” (Jertek, énekeljünk!: 165.) Ugye mindannyian ismerjük! Ez a hívőnek a hálaáldozata. „*Magamat nem kímélem!*”. Ott van a hívőkről, hogy magukat nem kímélték, mindhalálig, hanem magukat hálaáldozatul neki, Krisztusnak adták.

És mi a hívőnek a királyi tisztet? Mi az én királyi tisztet? Az, hogy e világban a bűn és a Sátán ellen harcoljak. Mert a király vezette a harcokat. A hívő mint majdani király ott van ebben a harcban: harcol a bűn és a Sátán ellen, és végül ővele fog uralkodni. Erre a Jelenések könyvében sok szép Igénk van: „Aki győz, az az én királyi székemben fog ülni!”. Miért? Mert ha te a földi életedben az én felkenetésemnek a részese voltál, akkor a mennyei dicsőségemben is az leszel.

És nagyon érdekes: amit Ádám elvesztett (— mert mit vesztett el Ádám? Azt, amit az Isten rábízott: hogy uralkodjon —), Krisztus visszaadja. Mit ad vissza Krisztus az Ő királyi tisztében a Benne hívőnek? Azt, hogy megint uralkodni fog Jézus Krisztussal együtt. Nem nélküle, mert nélküle semmi nincs. Ezért nevezték őket keresztyéneknek, mert Krisztushoz tartoztak. Nem is azért, mert krisztusiak vagy Krisztushoz hasonlóak, hanem azért, mert Krisztushoz tartoznak. És aki Krisztushoz tartozik — s ez micsoda boldog üzenete az Igének! —, az az életben és a halálban is Őhöz fog tartozni. Mert el nem választ tőle már sem élet, sem a halál. Tehát a keresztyént még a halál sem választja el Krisztustól, sőt még közelebb viszi talán, mert a színről színre való látás csodájában részeltették, az Ő menyeyei dicsőségében.

Hadd olvassak fel egy Igét, Péter apostol hogyan foglalja ezt össze! Figyeljük meg az 1. levele 2. részében, az 5, 9 és 11. versekben. Itt azt mondja: *„Ti magatok is, mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok”* az Úrnak! Nem kell kos, tulok, bika, semmi. Lelki áldozatokkal áldoztatok, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által. Mihez van kötve az én lelki áldozatom? Egyedül Krisztushoz.

Figyeljük meg a 9. verset: *„Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, a ki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.”*

Ez a hívó prófétai tiszte. Az előbbi a papi tiszte, ez itt a prófétai tiszte: hirdessétek Annak hatalmas dolgait. Nem azt mondja: beszéljétek, amit akartok, beszéljétek összevissza, vagy ami eszetekbe jut, vagy amit tudtok; hanem azt mondja: *„Annak hatalmas dolgait, a ki titeket is a sötétségről a világosságra”* hozott. Mert csak akkor vagy képes az Úr dolgait hirdetni, ha már te magad is világosságban vagy. Mi meg csak úgy lehetünk világosságban, ha az Úr kihoz a sötétségről bennünket, nem mi fogunk magunktól a világosságra jönni.

A 11. vers: *„Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a Lélek ellen vitézkednek.”* Itt meg a hívőnek a királyi tisztéről van szó. Miért? Mert vannak kívánságok, amelyek a Lélek ellen vitézkednek. Ez a hitnek a harca. Ez a hívőnek a harca királyként a saját gonosz kívánságai ellen.

Feltehetjük tehát a kérdést: ki keresztyén? Azt mondhatjuk: akikre mindezek a bibliai Igék és megállapítások igazak. Nem lehet mondani egy felekezetre, hogy keresztyén. Még a reformátusokra sem, hogy azok keresztyének. De ha egy felekezet nem Jézus Krisztust vallja egyedüli Megváltójának, Szabadítójának és Urának, az nem keresztyén, még ha annak nevezi is magát. A keresztyénnek a Biblia szerint megvannak az ismertetőjelei. A keresztyénségnek van egy lelki tartalma, és a keresztyénségben kiderül, hogy ez a vallás, ez a hit Jézus Krisztusra alapoz. Csak Krisztusra. Nem másra is, nem másra még. Ilyen-olyan kijelentésre, hagyományra, erre-arra. Csak Krisztusra. Solus Krisztus — ahogy a reformátorok mondták.

Miért hívnak téged keresztyénnek? Azért mert

1) hit által Krisztusnak tagja vagyok és az Ő felkenetésének részese, hogy nevéből én is vallást tegyek;

KIK KERESZTYÉNEK?

2) hogy magamat élő hálaáldozatul neki adjam;

3) s a bűn és az ördög ellen ez életben szabad lelkiismerettel harcoljak.

Jó lenne, hogy ha innen kimegyünk a templomból, akkor nem szemlesütve gondolnánk arra, hogy vajon keresztyén vagyok-e, hanem boldogan tudnánk valani: igen, keresztyén vagyok, Krisztushoz tartozom! Miért? Mert Ő magához ölelt, mert megváltott, megszabadított és minden Ő ajándékaiban részesít engem.

Áldott legyen érte! Ámen!

Imádkozzunk!

Add Úr Jézus Krisztus, hogy ne szégyent hozzunk a te drága nevedre, hanem dicsőséget! Ne gúnyosan mondják: na, ilyenek a keresztyének, hanem hitvallásul, bátran tudják mondani körülöttünk sokan: ilyenek a keresztyének! Mennyire szeretik egymást, mennyire betölti őket az Ige, az igehallgatás, a közösség! Tudnak másokra is gondolni, akik sok száz kilométerre élnek, mert amikor éhség van, egyik megosztja ételét a másikkal.

Urunk, kérünk Téged, tégy bennünket ilyené. Szentlelked által kenj fel, hogy ezt tudjuk mi is gyakorolni, ebben örömünket leljük, hogy valóban keresztyének legyünk, annak a szónak a tartalma szerint! Járass bennünket a Te igazságodban, a Te Igéd igazsága szerint!

Köszönjük, Urunk, hogy ha hozzád tartozunk, akkor Tőled senki és semmi el nem választ, el nem szakíthat, sem élet, sem a halál. Kérünk, ezzel bátorítsd betegeinket, vigasztald gyászolóinkat. És kérünk, ezzel erősítsd mindazokat, akik harcolnak, akik küzdenek, akik nyomorúságban vannak.

Köszönjük ennek az Igének fényében, hogy összekapcsoltál bennünket sok-sok testvérrel szerte az egész világon, akik szintén hozzád tartoznak, téged egyedüli Uruknek ismernek el, akikkel hordozhatjuk egymást, ismerősként vagy ismeretlenül.

Kérünk téged értük is, Urunk, áldj meg minket, hogy lehessünk boldog bizonyágtevő követeid, tanúid ebben a jelen való világban.

Ámen!

A 198. dicséretet énekeljük!

A 391. dicséret dallamára: Vedd el Úr Isten rólunk haragodat

1. Ti keresztyének, dicsérjétek Istent,/ Kik Úr Jézusnak e földön szolgáltok/
És mindenkoron a szent helyen vagytok:/ Dicsérjétek Istent!
2. Imádkozzatok az Atya Istennek,/ Jézus nevében hozzá siessetek,/
És tiszta szívet hozzá emeljétek:/ Dicsérjétek Istent!
3. Áldjon meg minket az Atya Úr Isten,/ Megigazítson a Fiú Úr Isten,/
És megszenteljen a Szentlélek Isten/ Mindenkoron! Ámen.

(Szöveg: Bornemissza Péter énekeskönyve, 1582.)